

Bernat Capó, el lletraferit de la Marina

Lletraferit de poble, admirable escorcollador en les arrels del seu país, ha recorregut de dalt a baix la comarca de la Marina per recuperar per sempre la memòria dels vells en els seus llibres i articles periodístics.

Pasqual L. Pla

Bernat Capó, periodista, escriptor, tastador de moltes i bones olles, també en sentit culinari, fa a Benissa (la Marina Alta) el paper d'home savi (que sap), i, malgrat que des de fa un any ha deixat el càrrec de regidor de Cultura, continua lligat a l'activitat d'animar aquesta parcel·la de la vida de la localitat i de la comarca, a través del periòdic *El Poble* i dels articles sobre temes antropològics i de divulgació que setmanalment publica en català al diari *Información*, d'Alacant. Ara prepara la segona part d'*Espigolant pel rostoll morisc*, un llibre de recerca de les restes de vora set-cents anys de presència àrab a les comarques del sud del País Valencià.

—¿Com serà aquest segon recorregut?

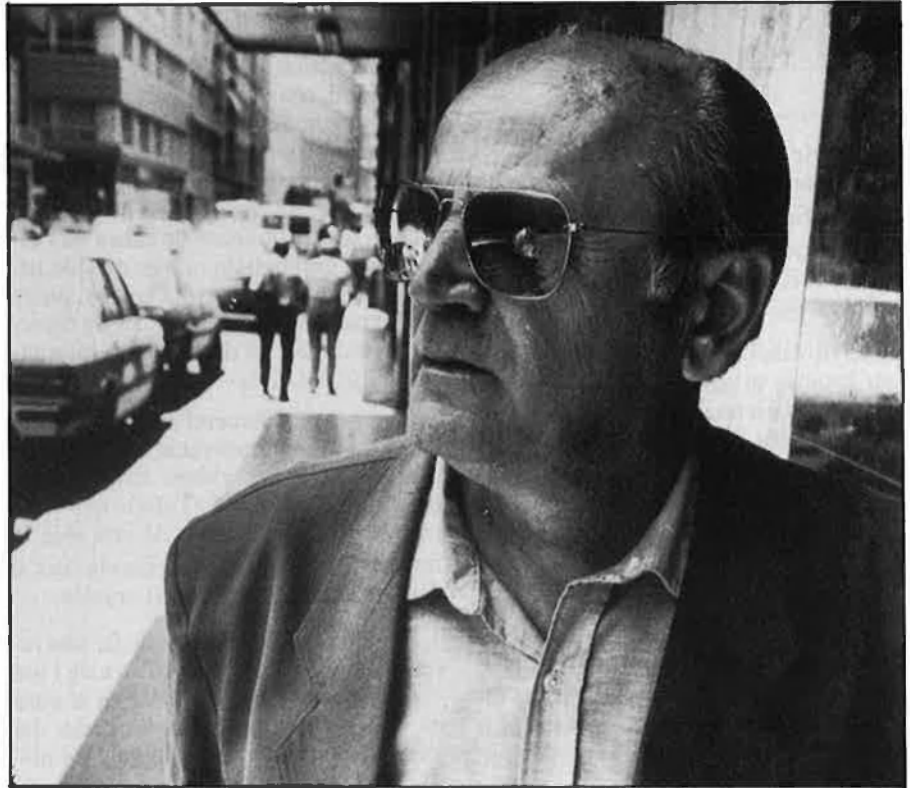
—El títol que pense donar-li ho diu ben clar: *Les Valls, terra de moros*. Em referesc a les valls de Gallinera, d'Alcalà, d'Ebo i de Laguart, que és la zona on encara es pot descobrir la pervivència d'empremtes morisques i on, concretament al Pla de Petrarca, a la vora de Castell de Castells, va tenir lloc l'última batalla entre els moriscos i les tropes que els van expulsar, l'any 1609.

—*El primer relat ha tingut una repercussió important, fins al punt que en aquests moments està sent traduït a l'àrab. ¿Com va sorgir aquesta iniciativa?*

—La idea va sorgir arran de la visita a Benissa del ministre de Cultura d'Algèria, l'any passat, amb motiu de la celebració del Mil·lenari de la població. El ministre em va sorprendre perquè coneixia el llibre i em va posar en contacte amb dos catedràtics de la Universitat d'Orà perquè el traduïren a l'àrab i al francès, de manera que en els pròxims mesos espere que apareguen les dues traduccions d'*Espigolant pel rostoll morisc*.

—*A més de les obres de recerca i de recreació històrica al voltant de la Marina, és important també la teua producció literària per a joves.*

—Així és, *El rossinyol del pou d'avall* és un conte que ja va per la setena o dissetena edició en una col·lec-

Bernat Capó. El seu llibre «Espigolant pel rostoll morisc» serà traduït a l'àrab i al francès.

ció que promou la Conselleria de Cultura de la Generalitat valenciana adreçada als col·legis. Aquest és el primer d'una sèrie de contes que tenen com a protagonista els ocells i la llibertat com a tema de fons, encara que també he fet altres incursions en el gènere del conte però per al públic adult, com ara el *Cronicó del sisè*, centrat en les transgressions al sisè manament.

—*Abans que escriptor de ficció la teua dedicació professional ha estat, i encara continua sent-ho, el periodisme. En aquests moments ets el director i promotor d'El Poble, una publicació de caràcter comarcal que s'ha consolidat plenament. ¿Compensa aquest tipus de premsa?*

—*El Poble* és una publicació mensual que té el propòsit de tenir un abast comarcal i que pretén reflectir la realitat quotidiana de les poblacions de la Marina que no apareix normalment als diaris. A la gent li interessa allò que succeeix als veïns i se sent reconfortada quan veu publicada una crònica o un reportatge sobre l'actualitat del seu poble. A més, a través de les pàgines

d'*El Poble* tractem de traure a la llum els personatges importants —però inèdits per a la resta de la gent— que hi ha en el nostre àmbit geogràfic.

—*Tu ets un escriptor i periodista que t'has mantingut voluntàriament aïllat de les capelles literàries i polítiques de la capital, bé València o bé Alacant, encara que el preu haja estat un menor ressò del teu treball, ¿per què aquest voluntari marginament?*

—Per a poder disposar de temps per a treballar, senzillament. Els escriptors que viuen a ciutat, que participen dels cenacles i dels actes socials, estan obligats a mantenir la seua posició, a participar de les baralles del gremi, etc., i dediquen poc de temps a treballar, tal com els passa a alguns polítics, que estan més temps a la tasca de cuidar que no els furten la cadira i a protegir el seu lloc de privilegi que no a complir amb les responsabilitats que tenen assignades. És per poder treballar en allò que realment m'agrada, malgrat que el preu siga la marginació o la ignorància d'un públic més ampli. □